



1. maj tale

Tine Aurvig-Huggenberger

Fælledparken

(Det talte ord gælder)

Historien om det danske velfærdssamfund er en succes.

I dag bliver vi rost fra alle sider for vores fleksible arbejdsmarked og vores sociale sikkerhedsnet.

Vi er udråbt til et af de lande, der er bedst at investere i, og i Danmark er lønmodtagerne blandt de allermest tilfredse i verden.

Det er godt gået.

Men vi har ikke altid fået ros.

Masser af liberale økonomiske grædekoner har gennem tiderne talt dunder mod de høje danske skatter, den overdrevne velfærd og de alt for høje lønninger.

Til dem kan vi bare sige - hold jeres bøtte - for velfærdssamfundet virker.

Derfor er det liberale alternativ heller ikke værd at gå efter.

I USA er mindstelønnen omkring 35 kroner i timen. I Danmark er den næsten 3 gange så høj.

I USA har lønmodtagerne kun to ugers ferie. I Danmark har vi 6 uger.

I USA må masser af mennesker have flere job for bare nogenlunde at klare sig igennem hverdagen.

I USA har omkring 1/3 af befolkningen ingen sundhedsforsikring.

I USA sidder 10 procent af de unge sorte mænd i tyverne i fængsel.

I USA er fagbevægelsen svag. I Danmark er den stærk.

Det viser, at vi gør en forskel. Det viser, at når vi står sammen, kan vi skabe resultater.

Hvis vi også skal klare os i fremtiden og kunne holde fast i vores velfærdssamfund, er det helt afgørende, at vi kan sikre en høj beskæftigelse.

Siden 2001 er det gået den forkerte vej.

Regeringens beskæftigelsespolitik er en dundrende fiasko.

Under hele valgkampen blev vi tudet øreme fulde med, at regeringen ville skaffe 60.000 nye job. Og regeringen mente selv, at det gik ret godt med det.

Men den virkelige verden er ikke med i regeringens prognoser.

Der er fortsat 50.000 færre rigtige job nu, end da regeringen trådte til.

Hver dag mister vi 40 arbejdspladser i industrien, og mange danske virksomheder flytter på grund af globaliseringen ud til lavtlønslændene.

Det rammer ikke mindst dem med de korteste uddannelser, og de har stor risiko for at blive hægtet af på fremtidens arbejdsmarked.

Det er en kæmpe udfordring. Men i fagbevægelsen går vi ikke på kompromis.

Vi skal ikke konkurrere på lave lønninger og usle vilkår for lønmodtagerne.

Vi skal gå mod strømmen og holde fast i vores velfærd.

Anders Fogh Rasmussen har sagt, at når de andre bliver billigere, skal vi være bedre.

Men det klinger hult, når vi ser på, hvordan regeringen, siden den kom til, systematisk har skåret ned på uddannelserne og forringet kvaliteten.

Antallet af lønmodtagere, der deltager i efteruddannelse, er raslet ned.

Der er kommet færre penge pr. elev i folkeskolen, og erhvervsuddannelserne er blevet forringet,

Regeringen har lukket skolepraktikken og smidt flere tusinde unge ud af deres erhvervsuddannelse.

I stedet for elektrikere kan de nu blive kabeltrækkere, og i stedet for tømrere kan de blive gipspladeopsættere.

Det er regeringens tilbud, som skal sikre de unge et fast fodfæste på fremtidens globale arbejdsmarked.

Men det du'r ikke. Det er ren discount.

Vi skal gå den anden vej.

Vi skal investere mere i uddannelse, og vi skal sikre, at flere både unge og ældre deltager i efteruddannelse, så de bliver dygtigere og dygtigere.

Det er den eneste måde, vi kan konkurrere på.

I LO har vi spillet ud med et ambitiøst forslag til, hvordan vi sikrer mere og bedre efteruddannelse.

Vi har krævet, at skolepraktikken bliver genindført, og vi vil have større kvalitet i folkeskolen.

Vi kan ikke løse globaliseringens udfordringer alene i Danmark.

Hvis vi skal sikre os mod multinationale virksomheder, profithungrende aktieejere og korrupte regeringer, der er ligeglade med lønmodtagernes rettigheder og velfærd, så skal vi også arbejde internationalt.

Vi skal sikre, at fri handel også bliver fair handel.

Vi skal hjælpe lønmodtagerne i de fattige lande med at etablere fagforeninger og rejse krav om bedre løn og arbejdsvilkår.

Vi skal arbejde for, at de grundlæggende rettigheder i ILO bliver forudsætninger for en friere handel i verden.

Og så skal vi aktivt bruge det europæiske samarbejde som motor i en social retfærdig udvikling af både Europa og resten af verden.

Jeg ved godt, at en del er berøringsangste over for det europæiske samarbejde. De siger, at der er mere marked end miljø og mere profit end social profil.

Jeg er ikke enig.

I Europa er vi fæles om en social og retfærdig markedsøkonomi. Og selv om der er forskelle imellem vores lande, så adskiller vi os alle sammen fra USA og andre liberalistiske lande.

Det er en afgørende forskel. Og derfor kan vi trygt overlade flere beslutninger til EU, så vi i fællesskab kan sætte et mere retfærdigt præg på verden.

Men vi skal heller ikke være tossegode.

Jeg er stærkt forundret over, at vi i dag giver statsstøtte til, at store danske virksomheder kan flytte deres produktion til Kina.

Jeg er overrasket over, at vi bruger offentlige penge på, at danske svinebaroner kan investere i store svinefarme i Østeuropa, der ikke lever op til selv de mest banale miljøkrav.

Det er ikke et hak bedre, end når vi sender gamle udslidte asbestfærger til ophugning i Indien.

Det går ikke.

Vi skal kun hjælpe de fattigste lande, og når vi gør det, skal vi stille krav om ordentlige vilkår for lønmodtagere og sikre os, at miljøreglerne bliver overholdt.

Men den måde, som de to statslige fonde for udviklingslande i dag giver støtte på, er helt grotesk.

De er mere optaget af fabriksbyggeri i det østlige Kina, som i forvejen buldrer af sted, og de ser stort på miljøregler, når svinebaroner, der er gift med medlemmer af regeringen, skal have offentlig støtte.

Det lugter for meget af kammerateri og smager alt for lidt af bæredygtighed, social retfærdighed og en hjælpende hånd til Afrika.

Det du'r ikke. Det må udenrigsministeren straks få rettet op på.

Regeringen lovede i valgkampen, at nu skulle arbejdsgiverne presses til at lave kønsopdelte lønstatistikker.

Nu skulle vi have syn for sagen og en forklaring på, hvorfor masser af kvinder får mindre i løn, også selv om de har det samme arbejde som mænd.

Men siden er der ikke sket en pind.

Regeringen har, siden den trådte til, siddet på hænderne, og ikke rørt en finger for kvinders ret til lige løn.

Vi har ikke set et forslag endnu. Og hvis regeringen, stik imod vores forventninger, skulle holde fast i deres udmeldinger fra valgkampen, så er det heller ikke værd at vente på.

Det er nemlig så udvandet, at kun omkring 25 procent af lønmodtagerne på det private arbejdsmarked vil blive omfattet af kravet om en lønstatistik.

Vi kan derfor konstatere, at den borgerlige regering fortsat beskytter virksomhederne og er ligeglade med kvinderne.

Resten er rent spind til ære for pressen og beregnet på at snyde vælgerne.

Hvis man lytter til pressen og hører på debatten om folkeskolen, skulle man næsten tro, at eleverne spilder deres tid, og lærerne stort set ikke laver noget som helst.

Det er ikke et retfærdigt billede.

Folkeskolen er langt bedre end sit rygte, og masser af lærere knokler hver dag, for at give vores børn en ordentlig uddannelse.

Men når det er sagt, må vi erkende, at der er problemer.

Der er fortsat alt for mange unge, der forlader folkeskolen, uden at kunne det de skal.

Vi bliver derfor nødt til at teste eleverne undervejs, så vi med sikkerhed ved, at alle er med.

Men grisen bliver altså ikke federe af at blive vejlet.

Det er derfor afgørende, at vi også tør satse og investere mere i en bedre folkeskole.

For mig er folkeskolen afgørende for fællesskabet.

I en tid, hvor samfundet bliver opdelt i grupper, og hvor mange kun er solidariske med, dem der ligner en selv, er der virkelig behov for en fælles folkeskole for alle.

En skole, hvor direktørens datter møder Muhammeds søn, og hvor arbejdsmandens Peter møder akademikerens Pia.

Jeg synes, det er stærkt bekymrende, at flere og flere vælger at sætte deres børn i privatskole. Og det er ikke rimeligt, at man for offentlige penge kan frigøre sig fra fællesskabet, bare fordi man ikke gider de andre eller har særlige religiøse holdninger.

Det skal der laves om på.

Derfor skal det offentlige tilskud til de private skoler fjernes. Hvis folk vil noget andet, så må de selv betale.

Det vil betyde, at flere af de stærke elever og elever med anden etnisk baggrund, der i dag går på religiøse friskoler, vil vende tilbage til folkeskolen.

Så samler vi igen elever med forskellige baggrunde i den fælles skole.

Så får vi et væsentligt bedre udgangspunkt for at skabe en sammenhængende undervisning, og så får vi et mere tolerant og solidarisk samfund.

Det har vi i høj grad brug for.

Vi er nået langt i Danmark. Vi har skabt velfærd og social retfærdighed.

Men verden er stadig et utrygt sted at leve for millioner af mennesker.

Både lønmodtagere i de rige lande og arbejdere i de fattige lande trues af de kyniske kapitalisters drøm om det helt frie internationale marked.

Vi har derfor et fælles mål og en fælles kamp, der skal kæmpes.

Vi skal danne en stor alliance på tværs af grænser.

Vi skal arbejde sammen for at bekæmpe fattigdom og udnyttelse.

I fællesskab skal vi sikre, at det er almindelige mennesker, der vinder i globaliseringen.

Der er mere en nogensinde brug for fagbevægelsen, både i Danmark og globalt.

Hvis vi står sammen kan vi sejre.

God 1. maj.